

Zahrbna politika

Liberalizem izhaja iz programske laži, zato se njegovo delovanje ne more kretati v mejah resnice in pravice. Prav tako delovanje je lastno slovenskemu liberalizmu. Pred svetovno vojno se je lagal slovenskemu narodu, da je naroden, celo edino naroden, pa se je zvezal z Nemci in nemškutarji zoper slovensko ljudstvo. Po svetovni vojni se je razširoustil, da je demokratičen, celo edino demokratičen (saj si je ta naslov nadel), pa je vklebil slovensko ljudstvo v spono nedemokratičnega centralizma. Delovanje slovenskih liberalcev pred in po vojni dokazuje, da je za nje samo ena pravica in resnica, to je njihova lastna korist. Za slovenskega liberalca je edini cilj in največja sreča: biti na vladi, največja nesreča pa je v tem, če je z ministrskih sedežev vržen pred vrata, kjer mora jesti suhi in trdi kruh opozicije. Naši liberalci imajo slabe zobe, ki za kruh opozicije niso ustvarjeni. Zato ni bolj nesrečnega človeka na svetu, kot je slovenski liberalcelec v opoziciji.

V opoziciji se liberalcelec z elastično lahkoto obrne proti n'čelom, ki jih je prej izpovedoval kot edino prava. Do leta 1928 so slovenski liberalci prisegali na zastavo neokrnjenega centralizma. Po znanih dogodkih v beograjskem parlamentu poleti 1928 pa so vrgli centralistično načelo kot nepotrebno breme s svoje ladje ter razpeli jadra federalizma (zvezne državne ureditve). Krenili so v tabor tistih, ki jih prej niso mogli dovolj naklevetati kot separatiste in protidržavne elemente. V početku leta 1929 pa so zaveli drugi vetrovi. In naši dični svobodoumneži so hitro uknili svoja jadra ter s polno paro zapluli v vode najstrožjega centralizma. V dobi diktature so razkrili svojo nesvobodoumno in nedemokratično naravo do dna svoje duše: počenjali so zla dela, ki so se nepozabno zapisala v spomin našega ljudstva. Ko je kres 1935 napravil konec njihovega paševanja v Sloveniji, so začeli svojo običajno politično igro da capo (od začetka).

Pri parlamentarnih volitvah v decembru 1938 so napravili vratolomni skok prek plota v tabor tistih, ki so jih med diktaturo kot separatiste in državi sovražne elemente preganjali z ognjem in

Članica ženske organizacije na Finskem, katera je prevzela postrežbo vojaških bolnikov in oskrbo flinskih čet z raznimi potrebščinami

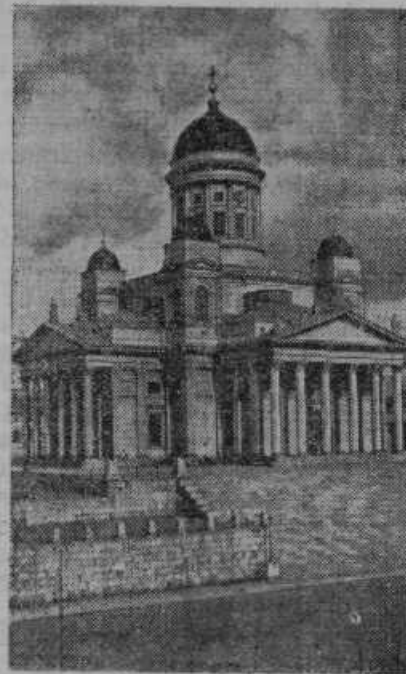
Po krščanskem svetu

Misijonstvo je dolžnost kristjanov, osebno katoličanov. Širiti božje kraljestvo na zemlji, je naloga, ki pripada po Kristusovi naredbi ne samo apostolom in njihovim naslednikom, marveč vsem vernikom sploh. Če pomislimo na milijonske in stotimilijonske poganske množice, katerim še ni zasijala luč Kristusovega evangelija, uvidimo, koliko je še dela na tem področju. Ni baš treba, da bi vsak vernik šel kot misijonar med pogane. Treba pa je, da vsak vernik misijonsko deluje. Pretekla nedelja, ki je bila misijonska nedelja, je opozorila vernike, kako je to mogoče. Predvsem je potrebna molitev za uspeh misijonov in misijonarjev. Potem tudi gnotni darovi za ogromne stroške, ki je z njimi nujno zvezano misijonarsko delovanje. Molitev in darovi so po besedah škofa Slomška tisti dve peruti, po katerih hiti glas evangelija med poganske narode. Vojna, ki se bije v Evropi, je misijonom v veliko škodo, ki se že zdaj kaže in ki bo od meseca do meseca naraščala. Med vojskujočimi se državami so takšne, ki so prav mnogo prispevale za misijone. Ti darovi bodo tam skoro popolnoma prenehali. Poleg tega se bo število misijonarjev zmanjšalo. Francija je dala precejšnje število misijonarjev. Ker velja v Franciji vojna dolžnost tudi za duhovnike, bodo poleg svetnih duhovnikov vpoklicani tudi misijonarji, patri in bratje. Nadomestilo, vsaj najnujnejše, bo moralo priti iz drugih držav. Resni in ponekod prav težki položaj misijonarjev opominja vernike, da pomnožijo svoje molitve, svojo skrb in svojo požrtvovalnost za zadeve misijonstva. Katoliško misijonstvo ne sme nazadovati, marveč mora napredovati, če bi bile potrebne še tolike žrtve. Papež Pij XII. nam daje v tem oziru najlepši zgled. Prihodnjo nedeljo — nedeljo Kristusa Kralja — bo v Rimu sam posvetil 12 misijonskih škofov iz raznih narodov. Med njimi je po narodnosti 1 črnc iz osrednje Afrike, 1 črnc z otoka Madagaskarja, 1 Indijec, 1 Kitajec, 1 Italijan, 1 Mehikanec, 1 Irek, 1 Američan, 1 Nemeč, 1 Francoz, 1 Nizozemec, 1 Belgijec. Nazorna podoba katoliške Cerkve, v čije naročju počivajo vsi narodi in ki iz vseh narodov pošilja svoje glasnike resnice in milosti v kraje, kjer vlada tema in smrtna senca.

Spreobrnjeni marksist. Eden izmed glavnih idejnih voditeljev marksizma na Španskem je bil dr. Andrej Ovejero, profesor na vseučilišču v Madridu. Nedavno

je ta mož v javnem pismu jezuitskemu patru Peiro-u izpovedal svoje spreobrnjenje in razloge za ta svoj korak. V pismu pravi med drugim: »Ne morem dalje pripadati neverniku, ker se moremo vsi kakor nekdanji apostol Tomaž dotakniti s svojimi rokami Kristusovih ran ter tudi kakor Tomaž v Kristusa verovati. Nauk Cerkve je edina rešitev za delavce in vse ljudi! Samo delo nas dela sposobne za zveličanje, delo, ki ni nič drugega kot molitev rok. Kot intelektualca me je moja ošabnost držala dolgo let proč od naukov krščanske socialne morale. Napram tistim, ki so prej delili moje zmote, hočem potrditi svojo vero s tem, da po zgledu prvih kristjanov položim javno veroizpoved. Živelimo v deželi, polni gladu po socialni pravici, pa nismo poznali naukov Cerkve. Zdaj, ko jih poznam, verujem v nje.«

Krstil lastno mater. Ta primer se v naših krajih ne nahaja, dogaja pa se tudi v misijonskih krajih prav redkokrat. Nedavno pa se je zgodil. Poroča se namreč o takem slučaju iz mesta Bamako, ki leži v francoski zapadni Afriki (v zapadnem delu srednje Afrike). V bližini mesta je namreč misijonska postaja. Tu je bil domačin z imenom Diallo posvečen za duhovnika. Drugi dan je ta duhovnik krstil svojo, doslej pogansko mater ter ji podelil prvo sveto obhajilo.

Glavna cerkev v finski prestolnici v Helsinkih

mečem. Moledovali so za sprejem na kandidatno listo hrvatskega voditelja in nositelja avtonomistične in federativne misli, dr. Mačeka. Usmilil se jih je dr. Maček, ne pa slovenski volilci, ki so jih pustili brez mandata. JNSarji torej nimajo nobenega pooblastila od slovenskega naroda, da bi se s komer koli pogajali za njegovo usodo ter barantali za njegovo bodočnost. In vendar so, ko je bila akcija za sporazum s Hrvati in za notranjo preureditev cele države v teku, ponujali Slovence Zagrebu. Ker so v Zagrebu takega ponudnika, ki nima pooblastila, odklonili, so JNS začeli svojo rovarsko akcijo zoper

oživtvorenje banovine Slovenije po vzoru banovine Hrvatske. Po svojem podpredsedniku so na zborovanju v Sarajevu izjavili, da so zoper sporazum, kakor je bil sklenjen med ministrskim predsednikom Dragišo Cvetkovičem in dr. Mačekom, zlasti da so zoper finančno samostojnost nove banovine. JNSarji so torej tudi zoper banovino Slovenijo, ki ne more živeti brez finančne samostojnosti. Kljub grdim intrigam (rovarjenju) JNSarjev pa bo vznikla banovina Slovenija, v kateri bo imelo prvo besedo slovensko ljudstvo, ki se ga JNSarji tako bojitjo, kot nekdo križa.